

Меморіальний музей-садиба Гната Трохимовича ТАНЦЮРИ

ПУТІВНИК

Меморіальний музей-садиба Гната Трохимовича ТАНЦЮРИ
запрошує відвідувачів щодня (крім неділі та понеділка) з 10 до 17
години.

Музей міститься в будинку, в якому видатний український етнограф
та фольклорист мешкав в 1944 — 1962 роках.

Адреса музею: місто Гайсин, вул. Гагаріна, 3 (за кінотеатром)

Телефон: 8 (04334) 24736

**Гнат
Трохимович
ТАНЦЮРА
за робочим
столом,
1952 рік**

Безкорислива праця Г. Т. Танцюри — це справжній громадський подвиг, який заслуговує на високе визнання, зібрані матеріали є, без сумніву, єдиним зразком в історії української та світової фольклористики у відношенні такого повного, всебічного, багаторічного науково записування фольклорних та етнографічних матеріалів.
Максим Рильський

Гнат Трохимович Танцюра — український фольклорист, етнограф і педагог — належить до видатних збирачів усної народної творчості.

Народився 10 червня 1901 року в селі Зятківцях Гайсинського повіту Кам'янець-Подільської губернії (нині Гайсинського району Вінницької області) в багатодітній малоземельній сім'ї хліборобів-ткачів.

У 1912 році закінчив церковно-приходську школу, а в перші роки Радянської влади — Зятковецьку трудову семирічну школу й педагогічні курси в м. Гайсині, і з вересня 1921 року був призначений

учителем в рідне село. Деякий час працював вихователем Гайсинського і Дашівського дитячих будинків. 1928 року вступив до Харківського музично-драматичного інституту, але через хворобу (гемofilію) був змушений залишити навчання й повернутися в Зятківці. 1932 року заочно закінчив мовно-літературний факультет Вінницького інституту соціального виховання (нині — педагогічний університет ім. М. М. Коцюбинського), працював учителем середньої школи в селі Клебань Тульчинського району на Вінничині. З 1944 року по 1951 — викладач української мови та літератури Гайсинської середньої школи № 4.

Формування світогляду Г. Танцюри відбувалося в атмосфері повсякденної праці й активного побутування усної народної творчості. Влітку сім'я трудилася по

господарству, взимку — за хатньою роботою: два ткацьких верстати обслуговували батько з Гнатом. У сім'ї був твердий порядок. Батьки самі не відпочивали і дітям не давали сидіти без роботи. Та було в сім'ї Танцюра таке, чого в сусідів не помічалось: любили співати хором, слухали голосне читання художньої літератури. В 15-річному віці Гнат перечитав усі книжки з шкільної бібліотеки, брав у повітовій, бо вдома були тільки «Кобзар» Т. Шевченка і Псалтир.

У ці роки Г. Танцюра завів щоденника, переписував у

**Вихователь
Г.Т.Танцюра
з учнями
Дашівського
дитячого
будинку.
2 квітня
1924 року**

нього вірші з «Кобзаря», фіксував різні факти з власного та сільського життя. Гнат ретельно записував розповіді бабусі Оксани, яка добре пам'ятала кріпаччину. 1916 року бабуся померла. На її похорон прийшло багато похилого віку зятківчан. Вони згадували життя за кріпаччини, розповідали про боротьбу з графом Холоневським за землю.

«Виявилось, що ці темні, неписьменні люди — герої, і кращі з них загинули в царських тюрмах, на каторзі. Виявилось, що мій дід Омелько Танцюра був головою комітету повстанців 1885 року і помер у в'язниці... Все, що я почув на цьому похороні, я розпитував людей, чим більше знаходилося цікавого і цінного матеріалу, — тим більше захоплювала мене така робота. Цей випадок і став

поворотним пунктом у моєму житті» (Г. Танцюра, «Записки збирача фольклору», с. 6).

Гнат збирав історично-побутовий матеріал, а потім — й пісні. Співаючи в домашньому хорі (батько, мати, тітка Марина, чотири сестри), він мав обов'язок: підбирати цікаві пісні, перед початком співу давати таку тональність, яка б підійшла всім. Одного разу батько дав синові наказ: на вечір підібрати свіжих пісень. 26 вересня 1917 року Гнат записав 113 назв народних пісень. Цю дату він вважав початком записування пісень, хоч деякі кращі пісні були відзначені в його щоденнику раніше.

Г. Танцюра записував не лише пісні, а й прислів'я, приказки, загадки, казки, повір'я, дитячі ігри, перекази. Виникла потреба оволодіти музичною грамотою, хоч основи її він здобув у приходській школі, в 10—13 років співав у церковному хорі, вів альтову партію. Пробуючи застосувати свої знання з музики, Гнат самотужки почав нотувати одноголосі мелодії. Двоголосся й багатоголосся були недоступні. Навчив Гната гри на скрипці вчитель Венедикт Макарович Нестерук.

В Зятківцях жила обдарована співачка Явдоха Микитівна Сивак (Зуїха), яка увібрала в себе незліченні скарби народу, мовне багатство й високі морально-етичні та естетичні ідеали. Від неї Гнат Танцюра записав 1008 народних пісень,

*Родина
Трохима
Івановича
Танцюри.
Гнат — поряд
з батьком.
Літо 1928 року*

156 казок, байок, переказів, 394 прислів'я і приказки, багато загадок, замовлянь, прикмет, чимало етнографічного матеріалу. В її особі, як сонце в краплині роси, відбилась одвічна і невмируща любов народу до краси, до художньої творчості. Завдяки виключній обдарованості і рідкісний пам'яті цієї жінки скарбниця усної поетичної творчості поповнилася сотнями перлин народної поезії і музики.

Доля жінки, матері хвилювала Г. Танцюру все життя. В 1930 році на основі зібраного фольклорного матеріалу він упорядкував і видав в Харкові самобутню працю — збірку «Жіноча доля в народних піснях». Тут розміщено п'ятдесят народних перлин, зібраних здебільшого в Зятківцях від Явдохи Зуїхи, матері Тетяни Остапівни, тітки Марини, сестер, а також від О. Лебідь, К. Жук, К. Рідковус, І. Риманської, П. Помиці, Я. Важейло, Ф. Лесь. У цій збірці зображені на народно-пісенному матеріалі долі української жінки в умовах соціально-економічного поневолення.

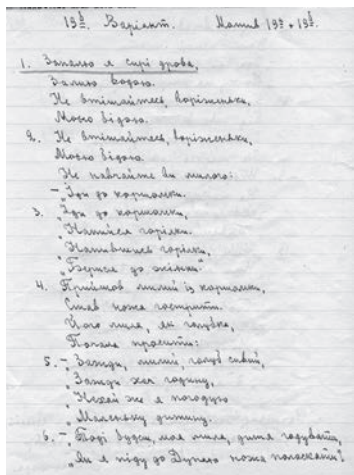
Ні на день не розлучаючись з олівцем і нотним зошитом, фольклорист вивчав побут села, збирав золоті зерна народної творчості. Талановитий педагог віддав усю свою енергію, уміння навчанню і вихованню дітей, вчив їх співати народних пісень і збирати фольклор.

В 1957 році М. Т. Рильський запросив Г. Т. Танцюру на Республіканську нараду збирачів усної народної

Украдоловіт № 4391. 21/Х 1929.
Зак. № 425, Тир. 1.000

**Автограф
Г. Т. Танцюри —
виправлення та
доповнення
до авторського
примірника
«Жіночої долі»**

творчості, де науковці запропонували йому написати книгу, поділитись досвідом збирання фольклору. Так з'явилась «Записки збирача фольклору» (1958 рік), які ввійшли до золотого фонду української фольклористики. Науково-методичний посібник узагальнює збирацький досвід автора, дає цінні практичні рекомендації та поради по вивченню й записуванню фольклорно-етнографічних матеріалів.

Рукописна збирацька спадщина Г. Танцюри багата й різноманітна в жанровому плані. Впродовж 46 років від 150 інформаторів він записав 5000 пісень, близько тисячі казок, легенд, переказів, усмішок та анекдотів;

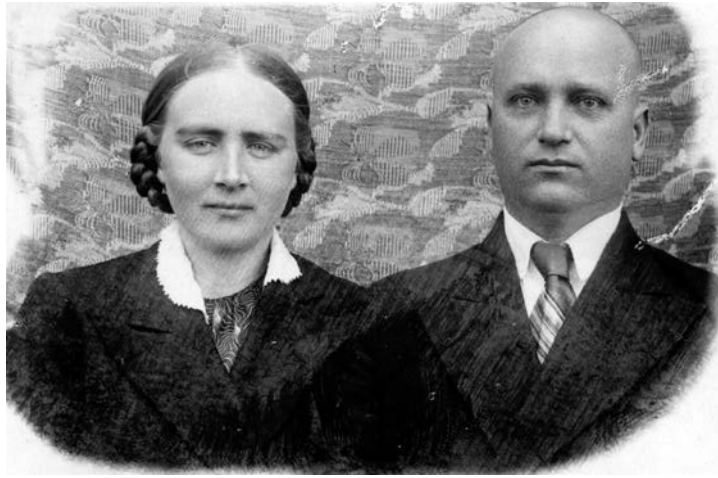
1536 прислів'їв і приказок; 615 загадок; 144 зразки інструментальної музики (танців); сотні замовлянь, голосінь, повір'їв, прикмет, рецептів народної медицини, матеріалів до народного хліборобського календаря.

Знавець і невтомний пропагандист народного поетичного мистецтва за все своє життя зібрав, упорядкував за темами і передав 1950 року до ІМФС АН УРСР основну частину своєї збирацької спадщини, де у відділі рукописних фондів було створено окремий фонд матеріалів Г. Танцюри за номером 31. Цей фонд нараховує 68 одиниць збереження й охоплює понад 10 тисяч архівних аркушів.

Г.Т.Танцюра був пристрасним літописцем свого села. Простежував не тільки найважливіші події, що розгорталися в рідних краях, а й вивчав те, як вони відбивалися на долі людей. Для цього було заведено ним на кожну родину в селі хронологічну картку, що розпочиналася 1833 роком — першою датою в церковній книзі.

Багаторічне систематичне вивчення історії, економіки, матеріальної та духовної культури Зятківець дозволили Г.Танцюрі

З дружиною,
1941 рік

написати двотомне дослідження, епопею народного життя на прикладі одного села. Обсяг праці «Зятківці. Історико-соціологічні нариси» перевищує тисячу сторінок машинопису.

Чільне місце у фольклористичній спадщині Г. Танцюри займають записи від Явдохи Зуїхи. У видавництві «Наукова думка» 1965 року побачив світ великий том з записами її пісень. Тут зібрані веснянки, колядки, щедрівки, весільні пісні, пісні про кохання та родинне щастя, історичні, гумористичні, сатиричні. Книгу упорядкували наукові

працівники В. Юзвенко та М. Яценко, нотні матеріали відредагувала З. Василенко. До книги ввійшов блискучий біографічний нарис Г. Танцюри «Явдоха Зуїха».

Помер Г. Т. Танцюра 12 листопада 1962 року.

Збирацька спадщина Гната Трохимовича перебуває в постійному полі зору науковців — упорядників тематичних збірок, дослідників фольклору. Записи Г. Танцюри прикрасили видання «Українські народні ліричні пісні» (1958), «Думи та історичні пісні» (1955), «3 альбомів збирачів народних пісень», «Зацвіла калина» (1959), «Народ про Кармалюка» (1961), «Українські народні прислів'я і приказки!» (1963), «Пісні про кохання» (1986), «Жартівливі та сатиричні пісні» (1988) та інші.

Життя Г. Т. Танцюри — золота сторінка в історії квітучого Поділля, і пам'ять про збирача народних перлин житиме вічно.

ЛІТОПИС ЖИТТЯ І ТВОРЧОСТІ Г. Т. ТАНЦЮРИ

10 червня 1901 — народився Г. Т. Танцюра в с. Зятківцях Гайсинського повіту Кам'янець-Подільської губернії (нині — Гайсинського району Вінницької області).

1909, осінь — пішов до школи.

1912 — закінчив церковно-приходську школу.

26 вересня 1917 — початок фольклористичної діяльності.

1918 рік — знайомство з Явдохою Микитівною Сивак (Зуїхою).

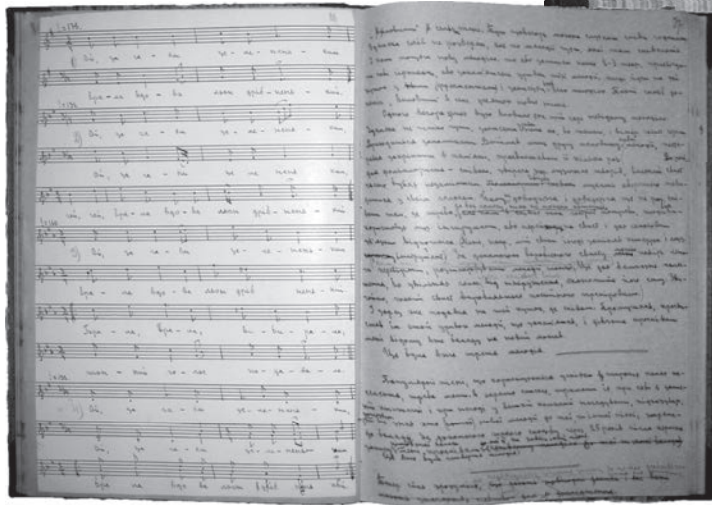
1919—1920 — закінчив Зятківецьку трудову семилітню школу й педагогічні курси в м. Гайсині.

Вересень 1921 — призначений вчителем в рідне село Зятківці.

23 квітня 1923 — початок педагогічної роботи в дитячому будинку м. Гайсина.

9 червня 1923 — переїзд дитячого будинку з Гайсина до Дашева. Педагогічна робота в Дашівському дитбудинку.

1928 рік — вступ до Харківського музично-драматичного інституту. Невдовзі через хворобу (гемофілію) змушений залишити навчання і повернутися в Зятківці.

**Рукопис
книжки
«Записки
збирачки
фольклору»**

6 липня 1929 — у Харкові здав до друку збірку «Жіноча доля в народних піснях».

1930 — надруковано «Жіночу долю в народних піснях».

1 вересня 1930 — учитель української мови та літератури середньої школи в с. Клебань Тульчинського району Вінницької області.

1932 рік — закінчив мовно-літературний факультет Вінницького інституту соціального виховання.

10 червня 1934 — одружився з Тамарою Іванівною Бріль.

1939 рік — написав повість «Зятківецька Ніоба» (не надрукована).

14 липня 1942 — арешт в Тульчині.

6 серпня 1942 — Тульчин—Тираспіль.

25 вересня 1942 — Kurte Martiale в Тирасполі.
Повернення до с. Клебань Тульчинського району.

10 липня 1944 — подано заяву про звільнення з педагогічної роботи в Клебанській середній школі.

12 липня 1944 — переїзд до Гайсина.

15 липня 1944 — призначення на роботу вчителем української мови та літератури середньої школи № 4 м. Гайсина.

1946 — написана повість «Чёрные дни» (не надрукована).

1947 — написаний роман «Учитель» (не надрукований).

1947 — написана повість «Приёмьш» (не надрукована).

1950 — Г. Танцюра передає у відділ рукописних фондів ІМФС АН УРСР фольклорні записи.

1951 — вихід на пенсію.

1957, січень — участь у Республіканській нараді збирачів усної народної творчості.

Листопад 1957 року — ювілей 40-річної діяльності.

1958 рік — надрукована книга «Записки збирача фольклору».

1962 рік — ювілей 45-річчя творчої діяльності.

1962 рік — праця над завершенням 2-томної монографії «Зятківці. Історико-соціологічні нариси» (надрукована 2007).

12 листопада 1962 — помер Г. Т. Танцюра. Похований в м. Гайсин.

**На календарі
день смерті
Г.Т.Танцюри —
12 листопада
1962 року**

ПРО МУЗЕЙ

В умовах національного відродження поглиблюється інтерес до історичної спадщини, духовної культури народу, зокрема фольклору та науки про нього — фольклористики, яка виникла на основі збирацької роботи та вивчення усної творчості. Висвітлення джерел духовності

і скарбів культури набуває великого значення. До таких першоджерел належить фольклор, який протягом віків складав народ, бо фольклорні твори донесли до наших днів відлуння прадавнього життя, героїчну боротьбу за рідний край, найзаповітніші мрії і найкращі сподівання народу.

Музей-садиба видатного фольклориста і етнографа України, педагога Гната Трохимовича Танцюри — це культурно-освітній осередок з вивчення та пропаганди усної народної творчості, народознавства, пісенного багатства Гайсинщини.

Робота зі створення меморіального музею в будинку по вул. Гагаріна, 3/3, де Г. Т. Танцюра жив і працював з 1944 до останніх днів свого життя, почалася невдовзі після його смерті в 1962 році.

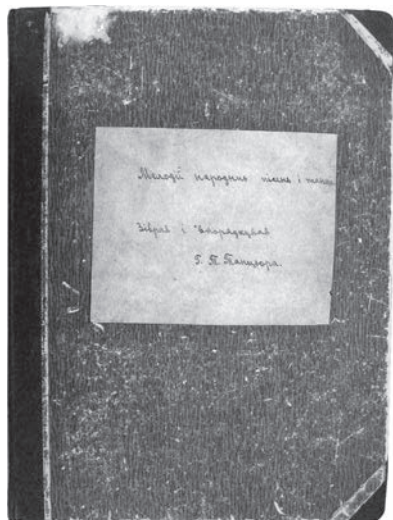
12 березня 1964 р. на будинку було встановлено меморіальну дошку.

3 листопада 1967 року в приміщенні Гайсинського районного Будинку культури відкрито музейну кімнату Г. Т. Танцюри.

В підготовці до відкриття музею брали активну участь дружина Г. Т. Танцюри Тамара Іванівна; професор, голова обласного товариства по охороні пам'ятників історії і культури В. М. Борщевський; доцент кафедри української літератури Вінницького педінституту ім. М. Островського, доктор філологічних наук А. П. Коржупова; відповідальний секретар обласного товариства по охороні пам'ятників історії і культури І. Г. Паламар; науковий працівник Вінницького музею М. М. Коцюбинського О. Є. Волохатих.

Всі ці зусилля увінчалися 10 березня 1990 року відкриттям музею-садиби Г. Т. Танцюри.

Робота в музеї проводиться в двох напрямках: науково-дослідному та культурно-освітньому. Часті відвідувачі музею-садиби — студенти, учнівська молодь, військовослужбовці, вчителі, бо народознавство — це

**Рукопис
книжки
«Мелодії
народних
пісень і
танців»**

*Особисті речі
Г. Т. Танцюри*

наука про націю, людину в її зв'язках із природою, мовою, історією, побутом, обрядами та звичаями, усною народною творчістю. Це важливий і могутній чинник навчання і виховання, розвитку особистості й оздоровлення суспільства.

В музеї-садибі фольклориста проводять заняття з народознавства та літератури вчителі міста. Ці уроки-екскурсії сприяють поглибленому вивченню рідної мови, усної народної творчості, етнографії — всього прекрасного, що повинно оточувати людину. І це прекрасне передав у первозданній красі для майбутніх поколінь Г. Т. Танцюра.

ЕКСПОНАТИ МУЗЕЮ

Найважливіша та найцінніша частина спадку видатного українського фольклориста Г. Т. Танцюри — записані ним численні зразки народної творчості. Присвятивши своє життя їхньому збереженню, вивченню та пропагуванню, він з самого початку своєї діяльності приділяв належну увагу тому, щоб результати його праці зробилися відомими широкому громадському загалу. Перша книжка з записами текстів та нот народних пісень, «Жіноча доля в народних

піснях», була видана в столичному Харкові ще 1930 року. «Пісні Явдохи Зуїхи» — видатну пам'ятку не лише української народної пісенності, але й творчого подвигу нашого славетного земляка — було підготовлено до друку Інститутом мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М. Т. Рильського АН УРСР вже після смерті Г. Т. Танцюри, в 1965 році. Не згасав зацікавлений інтерес фахівців та пересічних поціновувачів фольклору до матеріалів танцюрівського архіву і в наступні десятиріччя. Наш музей по праву пишається тим, що має унікальну можливість ознайомити відвідувачів як з усіма надрукованими працями Г. Т. Танцюри, так і з рукописами, котрі ще не надруковані.

Інша вагома частина експонатів, епістолярна спадщина Г. Танцюри та його кореспондентів, налічує близько 700 листів: від колишніх учнів, друзів, земляків, вчених-фольклористів ІМФС АН УРСР. Ось показові рядки з них.

***

Шановний Гнате Трохимовичу!

Одержали Ваш нарис «Записки збирача фольклору». Перше ознайомлення з ним дає нам підстави говорити про «Записки» як про дуже цікавий і цілком оригінальний твір. Написаний нарис із знанням справи, простою і дохідливою мовою. Ви наводите багато переконливих фактів зі своєї практики, робите свої узагальнення і висновки. При всьому цьому робота пройнята глибокою повагою до народу, до простої трудящої людини, любов'ю і співчуттям до її життя.

Особливо вдався Вам образ (так, саме образ, бо книжка має не тільки наукову, але й художню цінність) бабусі Явдохи Зуїхи. Яка вона мудра, високоморальна, щира і лагідна до всього доброго і яка вона сувора і нещадна до найменших відхилень від правди й народної моралі.

Директор УБНТ УРСР Юлія Белякова

Старший методист Василь Юрченко

6. 09. 1957 р. Київ.

***

Дорогой Гнат Трофимович!

Я благодарен Вам за книгу «Записки збирача фольклору». С украинским языком я не только знаком, но очень люблю его. В юношеские годы читал на украинском языке художественную литературу, в том числе Шевченко.

Поэтому Вашу книгу я прочёл с большим удовольствием и с пользой для себя. И по форме, и по своему содержанию «Записки збирача фольклору» мне очень нравятся, они читаются легко и открывают мне много нового.

Особенное удовольствие доставил образ Явдохи Зуихи. До чего поучительны и правильны её высказывания: «За що взявся — поклади там руки, щоб було видно, що ти добре зробив».

Ваша книга даёт представление о чрезвычайно интересных и ценных исследованиях, которые не только обогащают наши сведения о народном творчестве в области литературы, но и представляет большое удовольствие для читателя. . .

Акопов Иван Эмануилович, профессор, завед. кафедры фармакологии Краснодарского мединститута.

29. 07. 1959 г.

***

Шановний Гнате Трохимовичу!

Дуже рада вісточі, особисто Вами написаній <...> і тому, що не покидає Вас робочий настрій. Та скільки можна трудитися? Побережіть себе <...> Вже ж Ви собі побудували безсмертний пам'ятник тим, що збрали багатющий

фольклорно-етнографічний матеріал по Зятківцях. Ваші спадкоємці в цій галузі матимуть повну підставу дякувати Вам.

Родіна Марія Савівна

зав. відділом рукописних фондів ІМФС АН УРСР, 2. 06.1961 р.

В музеї знаходиться унікальний експонат — фізгармонія. Батько Г.Т.Танцюри мріяв про те, щоб син віддався справі, яка споконвіків була найголовнішою для Танцюр, — хліборобству. Та дарма Трохим Іванович наділив сину шматок землі. Наділ Гнат продав, допомогли грішми сестри, і він купив в польському костьолі села Куни свою найбільшу вітуху, найпершого помічника — фізгармонію.

Старенький, з вичовганими мідними педалями інструмент багато перечув і перебачив на своєму віку: схилені коліна бачив, чув нестримувані голосіння старців, піснеспіви калік. На ньому грали безсмертні твори Моцарта, Баха. Прислужився і Гнату Танцюрі: на ньому перевіряв фольклорист тотожність зроблених ним записів їх справжньому звучанню. В останні роки вірний помічник морально підтримував, надихав важко хворого піснеснавця, нагадуючи давно минулі часи.

Реліквії життя Г. Т. Танцюри розповідають про

**Фізгармонія
та скрипка
Г. Т. Танцюри**

працю видатного фольклориста, етнографа, педагога. Тут можна побачити особисті речі, рукописи, друковані видання, світлини, вишивки. Оживають записи з книг Г. Танцюри.

Експонати музею характеризують ставлення подолян до пам'яті славетного земляка, який зберіг для нас і прийдешніх поколінь чудові перлини усної народної творчості. За роки існування музею фонди збагатилися репродукцією картини художника О. П. Олійника «Ювілей фольклориста Г. Танцюри». У подарунок передав книги ІМФС ім. М. Т. Рильського АН УРСР. У «Піснях літературного походження» використано ряд цікавих записів Г. Танцюри. В монографії О. А. Правдюка «Українська музична фольклористика» дано високу оцінку діяльності фольклориста. Гайсинська вишивальниця Ніна Шабаліна подарувала музеєві великий портрет Г. Танцюри, вигаптуваний на полотні. Справа увічнення праці Г. Т. Танцюри згуртувала всіх, хто щиро захоплюється українськими народними піснями і від душі завдячує відомому їх збирачеві — гордості української фольклористики.

ДРУКОВАНІ ПРАЦІ (КНИГИ) Г. Т. ТАНЦЮРИ

Г. Т. Танцюра, «Жіноча доля в народних піснях». — Харків, Державне видавництво України «Література і мистецтво», 1930.

Г. Т. Танцюра, «Записки збирача фольклору». — Київ, Державне видавництво образотворчого мистецтва і музичної літератури УРСР, 1958.

Г. Т. Танцюра, «Пісні Явдохи Зуїхи». — Київ, «Наукова думка», 1965.

Г. Т. Танцюра, «Загадки Явдохи Зуїхи». — Київ, Редакція часопису «Народознавство», 1996.

Г. Т. Танцюра, «Весілля в селі Зятківцях». — Київ, Редакція часопису «Народознавство», 1997.

Українські народні пісні в записах Гната Танцюри. — Київ, Асоціація етнографів, 2001.

Г. Т. Танцюра, «Записки збирача фольклору». — Вінниця, Держ. обл. видавництво «Вінниця», 2001.

Г. Т. Танцюра, «Зятківці. Історико-соціологічні нариси». — Київ, ЗАТ «Віпол», 2007. — 536 с.: іл.

НЕНАДРУКОВАНІ ПРАЦІ

Г. Т. ТАНЦЮРИ

Повість «Зятківецька Ніоба» (1939 р.)

Повість «Черные дни» (1946 р.)

Роман «Учитель» (1947 р.)

Повість «Приёмьш» (1947 р.)

Мелодії народних пісень і танці. Зібрав і впорядкував

Г. Т. Танцюра.

Книжкова шафа з книжками з фонду меморіального музею-садиби Г.Т.Танцюри

СПИСОК ПУБЛІКАЦІЙ

ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ Г. Т. ТАНЦЮРИ

Дихтяренко Ф. На ювілейному вечорі // Радянське село, 20.11.1957.

Танцюра Г. Т. Як я збирав фольклор // НТС, 1957, №1, с. 52—55.

Кінько А. М. В тісному зв'язку з життям на роду // НТС, 1958, №1, с. 33—38.

Березовський І. П. Нотатки фольклориста // Радянська культура, 28.05.1959.

Хоменко Б. Слово збирача народних пісень // Вінницька правда, 9.09.1959.

Нудьга Григорій. Те, що стало окрасою життя // Вітчизна, 1959, №12, С. 203—206.

Островский Я. Песни родного села // Литературная газета, 7.08.1962.

Маринин В. Серце, сповнене пісень // Колгоспне село, 26.09.1962.

Пісні Явдохи Зуїхи (про книгу Г. Танцюри) // Трибуна праці, 25.07.1965.

Марцішевський В. Г. Видатний фольклорист // Трибуна праці, 29.07.1965.

Танцюра Т. І. Збирач народної мудрості // Зоря комунізму, 21.08.1965.

Маркович В. Перлини народної поезії // Про книгу Г. Танцюри «Пісні Явдохи Зуїхи» // Трибуна праці, 24.03.1966.

Маруненко М. Глибокі джерела // Трибуна праці, 10.06.1966.

Дихтяренко Ф. Шукач алмазів народних // Трибуна праці, 28.11.1967.

Музей фольклориста // Літературна Україна, 19.01.1968.

Чудний В. П. Ясного імені кобзар // Україна, 1968, №29, с. 12.

Петренко В. Дар митця // Трибуна праці, 5.07.1969.

Громова Н. Г. Букет фольклористу // Трибуна праці, 18.08.1970.

Юрков В. Науковці-етнографи у гайсинчан // Вінницька правда, 28.08.1970.

Заболотна В. Збирач скарбів народних // Вінницька правда, 17.04.1971.

Сінкевич Борис. Квіти нев'янучі: Художньо-документальна повість // Комсомольське плем'я, 11.05-13.07.1971.

Григоренко Л. Танцюрі — присвячено // Трибуна праці, 15.06.1971.

**З дружиною
та донькою.
Гайсин,
2 травня
1952 року**

- Сінкевич Борис. Гнатові сестри // Комсомольське плем'я, 27.08.1974.
- Маруненко М. Видатний фольклорист і етнограф // Трибуна праці, 10.06.1976.
- Полтавець М. В перелунні пісень // Радянська освіта, 12.06.1976.
- Чудний В. П. Славетний фольклорист // Культура і життя, 18.07.1976.
- Чудний В. П. Настройщик для клавесина // Культура і життя, 26.03.1978.
- О. А. Правдюк. Українська музична фольклористика // Київ: Наукова думка, 1978. — С. 164, 222, 223, 235.
- Юрков В. Живе в піснях // Вінницька правда, 14.02.1979.
- Маніленко П. Золоті скарби // Радянська освіта, 18.07.1979.
- Маніленко П. Фільм про фольклориста // Трибуна праці, 11.10.1980.
- Палій П. Скарбничий золотих перлин // Трибуна праці, 9.06.1981.
- Палій П. Золота пасіка // Культура і життя, 14.06.1981.
- Палій П. Гайсин // Правда України // 4.10.1981.
- Зінченко Л. П. Фольклорист і етнограф Поділля // Проблеми етнографії Поділля. Тези доповідей наукової конференції. — Кам'нець-Подільський, 1986. — С. 162, 163.
- Чудний В. П. Меморіал Г. Т. Танцюри // Культура і життя, 27.03.1988.
- Масляєв І. Відкрито музей [Г. Танцюри] у м. Гайсині // Культура і життя, 18.03.1990.
- Гнат Танцюра // Енциклопедичний довідник за редакцією А. В. Кудрицького. — Київ, Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 1992. — С. 566.
- Етнографія Поділля. Тези доповідей наукової конференції // Вінницький обл. краєзнавчий музей // Вінниця, 1992, с. 20.
- Ковальова Є. П., Верховлюк В. М. Документи Державного архіву Вінницької області про Гната Танцюру // Тези доповідей 12-ї Вінницької обласної історико-краєзнавчої конференції. — Вінниця, 1993.
- Баженов Л. В. Поділля в працях дослідників і краєзнавців XIX-XX ст.: Історіографія, біобібліографія, матеріали. — Кам'янець-Подільський, 1993. — С. 371.
- Громова Н. Г. Гнат Танюра — наші гордість і слава // Камертон — Ікс, 17.03.1994.
- Хоменко Б. В. Танцюра Гнат Трохимович // З-над Божої ріки: Літературний біобібліографічний словник Вінниччини / Упорядкування і загальна редакція А. М. Подолинного. — Вінниця: Континент-ПРИМ, 1998. — С. 291, 292.

- Громова Н. Г. Жива пісня — жива пам'ять // Трибуна праці, 11.11.1999.
- Громова Н. Г. Спогад серце гріє // Трибуна праці, 16.11.1999.
- Громова Н. Г. Жива пісня — жива пам'ять // Трибуна праці, 14.11.2000.
- Бевх А. Наша гордість і слава // Трибуна праці, 2.06.2001.
- Брагілева Ю. Тут кожна п'ядь Гната пам'ятає // Трибуна праці, 7.06.2001.
- Бортняк А. Скарбник народної душі // Вінниччина, 8.06.2001.
- Верховлюк В. М. Непересічний фольклорист Г.Т.Танцюра // Панорама, 9.06.2001.
- Балан Л. У шани кордонів немає // Вінницькі відомості, 14.06.2001.
- Чудний В. П. Життя, як пісня України // Культура і життя, 13.07.2001.
- Гнат Трохимович Танцюра: До 100-річчя з дня народження [Бібліогр. покажчик] / Укл. О. Г. Ніколаєць. — Вінниця, 2001. — 6 с.
- Горбунь О. Феномен Явдохи Зуїхи і подвиг Гната Танцюри // Подолія, 27.02.2002.
- Лариса Вахніна. Пісенна культура польської діаспори України //Київ. Головна спеціалізована редакція літератури мовами національних меншин України, 2002, с. 264—265.
- Громова Н. Г. Скарбничий народних муз (уривок зі спогадів про батька Г. Т. Танцюра) // Трибуна праці, 21.01.2003.
- Гаранін Володимир. Від Одеси до Івано-Франківська // Думська площа (додаток до газети Одеської міської Ради «Одесский вестник»), 30.05.2003.
- Гальчак С. Д. Танцюра Гнат Трохимович // Краєзнавці України: сучасні дослідники рідного краю: Довідник / Всеукраїнська спілка краєзнавців. Ред. колегія: П. Т. Тронько (голова), О. Г. Бажан, В. В. Врублевська, Ю. З. Данилюк та

ін.; Упорядники: Т. Ф. Григор'єва, Г. А. Вербиленко, Р. В. Маньківська та ін. — К.; Кам'янець-Подільський, 2003. — Т. 1 [?] — С. 222, 223.

Пальонний В. І. Подільський фольклор та його збирач і дослідник Гнат Трохимович Танцюра // Наукові записки. Історія / ВДПУ ім. М. Коцюбинського. Вип. 7. — Вінниця, 2004. — С. 104-111.

Танцюра Гнат Трохимович // Сергій Гальчак. Краєзнавці Вінничини: Біографії. Бібліографія. — Вінниця: Книга-Вега, 2005. — С. 185-186.

Громова Н. Г. Не заросте стежина до музею // Трибуна праці, 7.06.2005.

Громова Н. Г. Лист до Явдохи Зуїхи // Гайсинський вісник, 8.06.2006.

Громова Н. Г. Батькові // Трибуна праці, 10.06.2006.

ДИВИТЬСЯ В ІНТЕРНЕТІ

www.library.vinnitsa.com/publications/2001/tancura.html

www.library.vinnitsa.com/publications/2001/tancura/bibliog.html

www.rius.kiev.ua/zuiha

Авторка та укладачка:

© Н. Г. Громова.

Набір, верстка, коректура,
виготовлення та підготовка
ілюстративних матеріалів, дизайн:

© В. Г. Яськов.

Наклад: 500 примірників

Харків, 2008